

Kværkning er. Han kalder det for en „Overmanding“, og — jeg haaber, jeg har den højtærede Formands Tilladelse til ud af Akterne at citere, hvad der er nødvendigt — han siger herom, „at Fangen under ingen Omstændigheder maa faa det Indtryk, at der er Tale om en Styrkeprøve, endsige at Fængselet indlader sig i Slagsmaal med ham“. Saaledes skal der altsaa ses paa denne Kværkning. Den skal bruges, fordi den i en Haandevending kan fremskaffe Lydighed. Men ud af Vidneudsagnene fremkommer Ting, som viser, at det Hensyn, at man ikke maatte indlade sig i Slagsmaal, at der ingen Kamp maatte finde Sted, at Fangen skulde overmandes øjeblikkelig o. s. v., ingenlunde altid har været det raadende paa Anstalten, heller ikke under Forhold, hvor det var Inspektøren selv, der skred ind. Der fortælles saaledes af to Vidner, der udtaler sig ligelydende om Sagen, at en Fange, der skulde behandles med Styrtebad, ikke vilde ind, gjorde sig stridig; ham skulde man altsaa søge at faa frem til Styrtebadet. Det vilde ikke lykkes, og som der staar i Akterne, Inspektøren sagde da: „Lad mig komme til, jeg skal nok ordne det, mig har han Respekt for.“ Inspektøren kom imidlertid hurtigst muligt ud fra Cellen igen og raabte paa 4 Betjente, som derefter overmandede Fangen og bar ham i Arme og Ben. Fangens Hoved hang bagud, og han vrælede saa højt, han kunde. Inspektøren fik nu fat i et Haandklæde, som han bandt om Munden paa Fangen, og han vedblev at holde Haandklædet om Fangens Mund hele Vejen hen til Badeværelset. Jeg spørger nu, om denne Fremgangsmaade i nogen Maade minder om det, som Inspektøren vil have frem, naar han hævder, hvorfor Kværkning skulde være tilladt: at den i en Haandevending overmander Fangen, og at der ikke er nogen større Gene forbundet med den; det er ikke noget, under hvilket Fængslets eller Betjentenes eller de overordnede Værdighed kunde lide. Nu skulde man mene, at den nylig fremsatte Fremstilling, som Inspektøren er gjort bekendt med, maatte fremkalde et eller andet Svar fra hans Side; men det hele, han har at sige dertil, er, at den Fremstilling, som jeg fornylig har læst op „stammer fra en misforstaaet Opfattelse af min Opræden.“ Det er alt, hvad han har at sige, og det er ikke meget.

Men Kværkning er ikke det eneste Overgreb, hvis man vil kalde det saadan — og jeg mener, man maa kalde det saaledes, indtil det af kompetente Folk er

indført i Reglementerne paa Straffeanstalterne som anvendeligt Middel — der er foregaaet paa Nyborg Fængsel overfor Fangerne. Vi har et andet Tilfælde, hvor et Vidne udtaler sig om „Fange Nr. 131, som uden al Tvivl var aandssvag. Denne Fange undlod — ved en eller anden Lejlighed — at gøre stram Honnør for Inspektøren, som stod opstillet midt i Korridoren, da Fangen kom fra Fangegaarden. Inspektøren for da ind paa Fangen, ruskede ham ganske hensynsløst og raabte til ham, om han ikke kendte ham, hvortil Fangen med et smilende Ansigt stadig svarede: „Jeg er da lige glad.“ Dette Oprin beskrives ogsaa af et andet Vidne, som vi faar noget at gøre med, Fængselsbetjent, Løjtnant Skaft. Han siger, at han anser det for et Overgreb, at Inspektøren en Gang, da den Fange, jeg nylig har omtalt, „Fange 131, som var en stærkt degenereret Person, gik forbi uden at hilse, greb fat i ham og ruskede ham ganske brutalt, og dette saa meget mere, som Komparenten forstod, at Grunden til, at Fange 131 ikke hilste, var den, at han ikke havde lagt Mærke til Inspektøren“. Vi har altsaa ogsaa her et Overgreb, eftersom begge disse Vidner jo siger, at denne Fange er abnorm. Den ene kalder ham degenereret, og den anden bruger, saa vidt jeg husker, Udtrykket abnorm om ham. Naar man saa spørger: Hvad har saa Inspektøren at sige til Løjtnant Skaftes Forklaring, er der ikke andet at finde derom i Inspektørens Erklæring end, at „til den Forklaring, Betjent Skaft, der havde Vanskelighed ved at finde sig til Rette i Forholdene her og syntes misfornøjet med alt og alle undtagen sig selv, har afgivet, skal jeg kun bemærke, at jeg ikke paa alle Punkter kan anerkende dens Rigtighed, uden at jeg dog finder Anledning til at gaa nærmere ind paa hans Forklaring“. En lignende Fremgangsmaade er for Resten hyppigt anvendt i denne Sag. Dem, der har klaget og har villet have Sagen undersøgt og Forholdene paa Anstalten forbedret, er der blevet kastet Snavs paa, og i øvrigt vil man ikke træde i Polemik mod dem. Inspektøren siger, at Skaft var utilfreds med Forholdene paa Anstalten — noget, jeg ikke kan fortænke ham i, jeg tror ogsaa, jeg havde været det, hvis jeg havde været der — og dernæst, at Skaft var utilfreds med alle undtagen med sig selv. At han var ganske tilfreds med sig selv, er heller ikke saa vanskeligt at forstaa, naar man ser hen til de to Erklæringer, med hvilke han er afgaaet fra de